

A vizek meggyógyítása

A patriarkális korban a Jordán völgye, a folyó „egész környéke bővizű föld” volt, olyan, „mint az Úr kertje”. Ezt a gyönyörű völgyet választotta otthonául Lót, amikor „egészen Sodomáig sátorozott” (1Móz 13:10, 12). Amikor a síkság városai megsemmisültek, a vidék körös-körül elhagyott pusztasággá lett, és azóta Júda pusztájához tartozott. {PK 229.1}

A gyönyörű völgy egy része megmaradt életadó forrásaival és vízfolyásaival az emberek örömeire. Ebben a gabonamezőkben, datolyapálma erdőkben és más gyümölcsstermő fáknak gazdag völgyben ütött tábor Izráel serege, miután átkelt a Jordánon. Ekkor ettek először az ígért földjének gyümölcséből. Előttük állt Jerikó, a pogány erődítmény fala. Jerikó a kanaánita bálványimádás legutálatosabb és legerkölcstelenebb formájának, az Astoret-imádásának központja volt. Falai nemsokára leomlottak, és lakóit megölték. Pusztulásakor ez az ünnepélyes nyilatkozat hangzott el egész Izráel jelenlétében: „Átkozott legyen az Úr előtt az az ember, aki hozzáfog, hogy fölépítse ezt a várost, Jerikót! Elsősülöttjére rakja le az alapját, és legkisebb fiára állítsa föl kapuit!” (Józs 6:26). {PK 229.2}

Elmúlt öt évszázad. A hely kihalt, Istentől átkozott volt. A pusztító átok a forrásokra is kihatott, amelyek pedig azelőtt nagyon kívánatos lakóhellyé tették a völgynek ezt a részét. Akháb hitehagyása idején azonban, amikor Jézabel befolyására újjáéledt az Astoret-imádás, Jerikó, ennek a vallásnak ősi székhelye, újra felépült; de az építő rettenetes árat fizetett érte. A betheli Hiel „elsősülött fián, Abirámon vetette meg annak alapját, és legkisebb fián, Szegúbon állította fel a kapuját, az Úr szava szerint” (1Kir 16:34). {PK 230.1}

Jerikótól nem messze, bőven termő ligetek között volt az egyik prófétaiskola. Odament Elizeus, miután Illés mennybe szállt. Ott-tartózkodása alatt a város férfiai eljöttek hozzá és ezt mondták: „Uram, magad is látod, hogy ez a város jó lakóhely, de a vize rossz, és a földje terméketlen”. Az egykor tiszta és életadó forrás, amely a város és környéke vízellátását jórészt biztosította, most használhatatlan volt. {PK 230.2}

Jerikó férfiai panaszára Elizeus ezt válaszolta: „Hozzatok ide egy új tálat, és tegyetek bele sót!” Miután megkapta, „...kiment a víz forrásához, sót dobott bele és ezt mondta: Így szól az Úr: Meggyógyítom ezt a vizet, nem okoz többé halált és terméketlenséget” (2Kir 2:19–21). {PK 230.3}

Elizeus nem emberi bölcsességgel gyógyította meg Jerikó vizeit, hanem Isten csodát művelő beavatkozásával. Akik a várost újra felépítették, nem érdemelték meg a menny kegyét. De „aki felhossa napját gonoszokra és jókra, és esőt ad igazaknak és hamisaknak” (Mt 5:45), jónak látta könyörületének e jeléből megmutatni, kész Izráelt lelki betegségéből is kigyógyítani. {PK 231.1}

A víz gyógyulása maradandó volt. „És a víz meggyógyult, így van ez még ma is, Elizeus szava szerint, amelyet kimondott” (2Kir 2:22). A víz ömlött korszakról korszakra, és a völgynek ezt a részét gyönyörű oázissá tette. {PK 231.2}

A víz meggyógyulásának történetéből sok lelki tanulságot meríthetünk. Az új csésze, a só, a forrás – mind nagyszerű szimbólumok. {PK 231.3}

A keserű forrásba dobott sóval Elizeus ugyanazt a lelki tartalmú tanítást adta, mint amit századokkal később a Megváltó nyújtott tanítványainak ezzel a kijelentésével: „Ti vagytok a föld sója” (Mt 5:13). A fertőzött forrással összevegyülő só megtisztította a vizet. Életet és áldást teremtett ott, ahol előbb minden hervadt és pusztult. Amikor Isten sóhoz hasonlítja gyermekeit, meg akarja értetni velük, azért árasztja rájuk kegyelmét, hogy eszközök legyenek mások megmentésében. Isten nemcsak azért emelt ki egy népet a világ népei közül, hogy fiaivá és leányaivá fogadhassa őket, hanem, hogy általuk eljuthasson a világhoz az üdvösséget hozó kegyelem. Az Úr nemcsak azért választotta ki Ábrahámot, hogy különleges barátjává legyen, hanem, hogy közvetítse azokat a sajtóságot kiváltságokat, amelyeket adni akar a nemzeteknek. {PK 231.4}

A világnak szüksége van az őszinte kereszténység bizonyítékaira. A bűn mérgezi a társadalmat. A nagy- és kisvárosokat átitatta a bűn és az erkölcsi romlottság. A világ tele van betegséggel, szenvedéssel és gonoszsággal. Közelben és távolban nyomorgó és aggódó emberek élnek. Rájuk nehezedik a bűntudat és

elvesznek megmentő befolyás hiányában. Állandóan eléjük tárják az evangélium igazságát, mégis elvesznek, mert a halál lehelete árad azoknak a példájából, akiknek életet kellene árasztaniuk. Lelkük keserűséget szív magába, mert a források mérgezetek, pedig olyanoknak kellene lenniük, mint az örök életet árasztó víznek kútfeje. {PK 232.1}

A sónak vegyülnie kell azzal az anyaggal, amelybe beleteszik. Át kell járnia, át kell itatnia azt, hogy konzerválódjék. Ugyanígy személyes kapcsolat és barátság útján érinti az embert az evangélium megmentő ereje. Az emberek nem nagy tömegben térnek meg, hanem egyenként. A személyes befolyás hatalom. Krisztus erejével kell dolgoznunk, hogy követeiként jó befolyást árasztva tolmácsoljuk a helyes elveket, és gátat vessünk a világ romlottságának! Hirdessük a kegyelmet, amelyet egyedül Krisztus adhat! Emeljük, nemesítsük mások életét és jellemét, a buzgó hittel és szeretettel párosult tiszta példamutatás erejével. {PK 232.2}

Az addig fertőzött jerikói forrásról az Úr kijelentette: „Meggyógyítom ezt a vizet, nem okoz többé halált és terméketlenséget.” A szennyezett víz jelképezi az Istentől elszakadt embert. A bűn nemcsak elválaszt Istentől, hanem el is fojtja az emberi lélek vágyát és képességét arra, hogy megismerje Istent. A bűn megzavarja az ember egész szervezetét, megrontja értelmét, megfertőzi képzeletét, gyengíti lelki képességeit. Hiányzik a tiszta vallás és a szív szentsége. Isten megtérést hozó ereje nem formálta át a jellemet. A lélek gyenge, és a győzedelmeskedő erkölcsi erő hiánya miatt fertőzött és eldurvult. {PK 233.1}

A megtisztult szív számára minden megváltozik. Jellemünk átalakulása tanúsítja a világnak, hogy Krisztus bennünk lakik. Isten Lelke új életet teremt lelkünkben; gondolatainkat és vágyainkat Krisztus akarata alá rendeli. Belső emberünk megújul, és Isten képmására formálódik. Gyöngye és tévedő emberek tanúsítják a világnak, hogy a megváltó hatalom és kegyelem a sérült jellemű embert kiegyensúlyozott és gyümölcsöző egyéniséggé tudja tenni. {PK 233.2}

Az Isten beszédét befogadó szív nem olyan, mint a vizét elpárologtató tavacska vagy mint a repedezett víztároló, amely elveszti kincsét; hanem mint a kiapadhatatlan források táplálta hegyi patak, amelynek friss, habzó vize szikláról csörgedez, és felüdíti a fáradt, szomjas, teher alatt roskadozó embert. Olyan, mint az állandóan áramló folyó, amely útjában egyre mélyül és szélesedik, amíg életadó vize szétárad az egész földre. A patak, amely csobogva halad útján, hátrahagyja ajándékait – a zöldellő természetet és a termékenységet. Partjain üdőbb a fű, dúsabb a fa lombja, és több virág nyílik. Amikor a föld csupaszra és barnára ég a nap perzselő hevéből, zöldellő sáv jelzi a folyó útját. {PK 233.3}

Így van ez Isten hűséges gyermekeivel is. Krisztus vallása éltető, mindent átható elvekben, élő, tevékeny lelkiségben mutatkozik meg. Ha szívünk nyitott az igazság és szeretet mennyei befolyása előtt, ezek az elvek úgy áradnak tova, mint patakok a kietlenben; gyümölcsöt teremnek a sivárság és terméketlenség helyén. {PK 234.1}

Ha a Biblia igazságának ismerete által megtisztult és megszentelődött emberek szívvel-lélekkel dolgoznak lelkek megmentésén, akkor igazán életet lehelnek. Amint naponta isznak a kegyelem és ismeret kimeríthetetlen forrásából, tapasztalják, hogy szívük csordultig megtelik Mesterük Lelkével, és önzetlen szolgálatuk által sok ember részesül fizikai, szellemi és lelki áldásokban. A fáradtak felüdülnek, a betegek meggyógyulnak, és a bűn terhe alatt roskadozók megkönnyebbülnek. Távoli országokban hálaadás hallatszik azoknak ajkáról, akik a bűn szolgaságából az igazsághoz tértek. {PK 234.2}

„Adjatok, és adatik nektek” (Lk 6:38); mert az Isten Igéje „kertekben levő kút, élő víz forrása, mely a Libánonról csörgedezik” (Énekek 4:15). {PK 234.3}